Gáborélet

2020 június

Ballagási különszám

Tartalomjegyzék

Ballagás……...…….3

Szonett ballagóknak…….....4

Erzsi néni búcsúbeszéde ……..……...…….5

Hetedikesek búcsúja……..…….……8

A 8.a búcsúja…….…….…….....……..10

A 8.b búcsúja……..…….……...…….……13

A 8.c búcsúja…….……..……..…...……. 15

Elhajóznék…….……...19

Tudod-e mit jelent a ballagás?.....20

Ti mondtátok, a nyolcadikosok búcsúgondolatai…….……21

Életképek……. …….…….…….…..……29

Gáborélet iskolai folyóirat 2020/6 (VII. évfolyam, 69. szám)

Főszerkesztő: Erdős Levente

Szerkesztők: 8.a, 8.b, 8.c osztály tanulói

Címlap és Életképek szerkesztő: Sarmasági Andrea

Kispesti Gábor Áron Általános Iskola

1196 Budapest, Nádasdy utca 98., Tel: 282-8739 email: nadasdy.gaboraron@iskola.kispest.hu

1196 Budapest, Fő utca 143. Tel: 357-3334 email: gaboraron@iskola.kispest.hu

honlapunk: http://www.gaboriskola.extra.hu/

Ballagás…

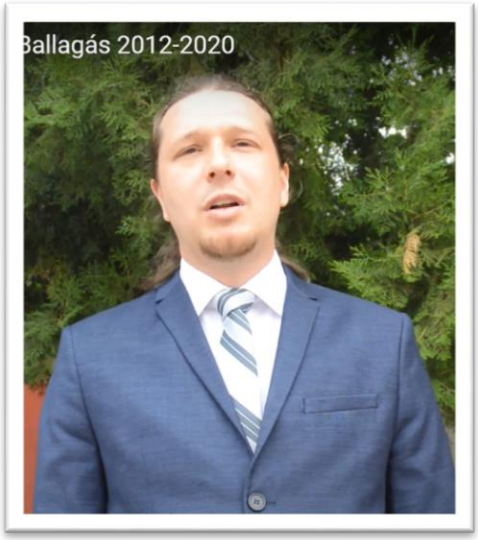

Kedves Búcsúzó Diákok!

Elsősorban most hozzátok fordulunk. Ahogyan az június utolsó iskolai napján általában megszokott, elballagnak a nyolcadikosok. Mindig szépen, meghatottan, ünnepélyes keretek közt. Ám ez az év teljesen más lett, mint a többi, az élet felülírta a tervezett forgatókönyvet. Tudjuk, hogy mennyire vártátok pedig, hogy mennyire szerettetek volna végigvonulni a sulin, majd büszkén kihúzva magatokat, szüleitek szemébe nézve, virágcsokorral a kezetekben hallgatni a búcsúbeszédeket. Aztán pedig ünnepelni. Lufit ereszteni, tanároktól elköszönni, majd egymástól kezet fogva, ölelkezve elbúcsúzni. Sajnáljuk, hogy nem így történhetett. Azt is tudjuk, hogy mennyire csalódottak voltatok, amikor kiderült, hogy nem lehet hagyományos ballagást tartani, helyette online búcsúzás lesz. De talán sikerült megbarátkozni a gondolattal, és rájöhettetek arra, hogy az elmúlt nyolc év emlékeit, az itt tapasztaltakat, az itt szerzett barátokat, az itt kapott szeretetet nem tudja felülírni semmilyen vírus. Ez kell, hogy előttetek legyen. Higgyétek el, a vezetőség és az osztályfőnökök, tanárok sokat beleadtak abba, hogy az online búcsúzás jól sikerüljön, és tudjunk nektek valami kis maradandó emléket adni. A Gáborélet sem feledkezett meg rólatok, ez a különszám direkt nektek készült. Olvashattok búcsúbeszédeket igazgató nénitől, osztályfőnököktől, diáktársaitoktól. Láthattok képeket magatokról az elmúlt évekből. Megtudhatjátok a ballagáshoz tartozó dolgok jelentését. És kedvenc rovatotok, a „Ti mondtátok” is jelentkezik, természetesen ez is rendhagyó módon, búcsúgondolataitokból válogatva. Ballagásotok alkalmából sok szeretettel gratulálunk, és sikeres éveket kívánunk Nektek!

Erdős Levente

Kiss Kálmán: Szonett ballagóknak

Néktek ragyog ma, tiétek az ünnep,
a szó, a könny, a mosoly s a virág.
Körétek gyűlik szinte a világ,
s mi néktek adjuk búcsúzó szívünket.

Az életet, mely jutalmaz és büntet,
s melyben az ember örökké diák,
most jelképezi zöld májusi ág,
s halljuk: reménytől szívetek hogy lüktet.

Szép lassúsággal, búsan szól az ének,
föl-fölrepülne, leszáll, tétováz,
a sok kopott pad integet felétek,

tán könny is csordul, nem tudni okát.
Elsápadva a messzeségbe néztek,
s a szívetekben fölzeng, hogy: tovább!

(előadta: Banka Zoltán)

Búcsú beszéd 2020

Elérkezett a ballagás napja. Egy különleges ballagásé.

Januárban úgy gondoltam, hogy ez egy különleges ballagás lesz: egyszerre fogok osztályfőnökként és igazgatóként részt venni a ballagáson; olyan sem volt még, hogy két ballagó osztályban is tanítottam. Örömmel és izgalommal vártam a tavaszt, a ballagás előkészületeit.

Aztán hirtelen minden megváltozott. Egy soha nem volt lebonyolítású ballagásra kellett készülnünk. Sokat gondolkodtam azon, hogy milyen igazságtalan a világ ezzel az évfolyammal.

Aztán rájöttem: különlegesek vagyunk. Ilyen ballagása még senkinek nem volt, és reméljük, soha nem is lesz, mint a 2020-as év végzőseinek. Néhány évtized múlva ti is így fogtok rá emlékezni.

Nézzük a helyzet jó oldalát! 3 hónappal hosszabb nyári szünetünk lett - ilyen se volt még. Hónapok óta nem kell korán kelni, nem kell részt venni olyan eseményeken, órákon, amihez éppen nincs kedvetek.

Épp túl lettetek a felvételiken, azt nem zavarta meg a vírus. A felvételik után mindig sokkal több a konfliktus egymás közt, és főleg a tanárokkal, a hirtelen jött beteges ellustulás miatt. Ezt is megúsztuk.

Nem kell izgulni az időjárás miatt, nincs jelentősége.

Nem kell jó képet vágni semmihez, amihez épp nem fűlik a fogunk. Most valóban könnyű lesz csak a szépre emlékezni.

Persze az elválás mindig fájdalmas, még akkor is, ha felkészültünk rá, sőt akkor is, ha vártuk már, akartuk.

Most egy kicsit felkészületlenül ért mindannyiunkat. Nem volt mód az utolsó értékelő, értelmező megbeszélésekre.

Mindig elgondolkozunk azon, hogy valóban felkészítettük-e tanítványainkat a középiskolás évekre, megfelelő mennyiségű tudást, jól felhasználható ismereteket kaptak-e, és főleg emberségben felvérteződtek-e eléggé?

Milyen útravalóval, milyen emlékekkel távoznak tőlünk? Mindig úgy érezzük, hogy kéne még néhány hét, hónap. Ez most nem csak érzés, ez most a valóság. Kéne még néhány hónap! Ezeket az utolsó elemző, sok mindent helyre tevő hónapokat elvette tőlünk a helyzet.

De adott is cserébe sokat!

Megtanultatok önállóan dolgozni, tanulni – kénytelenek voltatok. Megtanultuk hasznos dolgokra használni az infokommunikációs eszközöket.

Megérezhettük az emberi kapcsolatok fontosságát, megtanulhattuk, hogy a családra mindig számíthatunk.

Megtanulhattuk, hogy mi a fontos. Megtanulhattuk, hogy az egészségünkre, a világunk egészségére vigyáznunk mennyire fontos. Megtanulhattuk, hogy egymásra vigyáznunk, egymásnak segítenünk elengedhetetlen feltétele az életnek.

És azt hiszem, talán az egyik legfontosabb, amit megtanulhattunk, hogy nincs reménytelen helyzet, mindig minden problémából van kiút, lehet megoldásokat találni az új helyzetekre, csak el kell engednünk a megszokásainkat, és akarnunk kell.

És végül talán megtanultátok ti is, hogy minden rosszban meg kell keresnünk a pici jót, ami van benne, ami segít kilépni a rosszból.

Bár valószínűleg a különböző tantárgyak utolsó fejezeteit nem tanultátok meg olyan alaposan, mintha hagyományos módon iskolába jártunk volna, de az élet igazán fontos dolgairól sokkal többet tanulhattatok.

A sok szép és vidám emlék megmarad nektek. A rosszabbakat lassan elfelejtitek.

Mi már most csak a szépre emlékezünk. A sok közös programra, a táborokra, a farsangi műsorokra, a kiváló verseny eredményekre, egy-egy szép feleletre, egy-egy jó beszélgetésre. Szeretettel és örömmel várunk benneteket vissza, hogy beszámoljatok életetek alakulásáról.

Sok szép ballagásra íródott a búcsúzásról szóló irodalmi alkotás van. A ballagásokon számtalan bölcs idézet hangzik el. Az egyik kedvencem, mintha éppen erre a különleges ballagásra íródott volna.

Mert ne feledjétek, különleges ballagók, különleges évfolyam vagytok! A 2020-as tanév végét senki, soha nem fogja elfelejteni.Fogadjátok meg hát Hajdú Ildikó Ballagásra című versének tanulságát, üzenetét!

Hajdú Ildikó

Ballagásra

Másik útra lépsz, ismét változol.

Az idő folyója egyre tovább sodor.

A víz hűvös és mély,

De ettől ne, sohase félj!

Családod és barátaid biztos kézzel tartanak,

Nehogy bármikor a habok alatt maradj!

Úszol majd a sodrással, néha árral szembe.

De az az egy jusson, egy jusson eszedbe:

Van eszed, szíved és két erős karod,

Amikkel magad mindig irányíthatod!

S ha idővel egyszer majd partot érsz,

Legyen az olyan, amit mindig remélsz!

Addig is kísérjen téged a szerencse,

Küzdj bátran és juss mindig csak előbbre!

(Dessewffyné Szabó Erzsébet, intézményvezető)

Kedves Nyolcadikosok!

Szeretnénk elköszönni tőletek a diákok nevében, most, hogy 8, itt töltött év után elballagtok, és szeptembertől középiskolásként folytatjátok tanulmányaitokat.

8 éve, amikor átléptétek az iskola kapuját hatévesen, valószínűleg megilletődötten léptetek be az épületbe. Idő kellett, míg magabiztossá váltatok, megismertétek osztálytársaitokat és a tanító néniket, akik bevezettek az olvasás és a számolás varázslatos világába.

Felsőtagozatba kerülve újabb tanárok léptek a jól ismert tanítóitok helyébe, de ez már könnyebben ment, hiszen nap mint nap találkoztatok velük az iskola folyósóján, és annak ellenére, hogy nem tanítottak Benneteket, már szinte mindenkit névről ismertek.

Voltak emlékezetes pillanatok, tanulmányi versenyek, a nyári káptalanfüredi tábor – gondolom többetek visszajön ifinek, - hiszen itt olyan emlékeket szerezhettetek, melyeket még az unokáitoknak is mesélni fogtok. De ilyen program az iskolai farsang is, ahol tanáraink, fáradtságot nem ismerve készültek nagyon szórakoztató, vidám előadásokkal a mi szórakoztatásunkra! Na meg a Szellemkastély, melyet idén Ti szervezhettetek. Ezt mindig irigyeljük a nyolcadikosoktól.

És voltak művészeti fesztiválok, ahol mindenki megmutathatta miben tehetséges.

Biztos nektek is vannak emlékeitek tanáraitok aranyköpésiről, például Gabi néni, aki mindig az alábbi mondattal kezdte az óráját: „És most jön a kínos kérdés, kinek nincs leckéje? Csápoljatok!”

Lehet, hogy csalódottak vagytok, mert nem lehet hagyományos ballagásotok, végigsétálva büszkén és egy kicsit szomorúan az iskolán. Büszkén, mert felnőttetek, magatok választottatok iskolát, ahová szeptembertől jártok, már nem apu és anyu döntötte el, hová mész, ahogy az az óvoda után történt. És kicsit

szomorúan, mert el kell hagyni az ismert arcokat, falakat, és elindulni az ismeretlen felé.

Gondoljatok arra, a Ti búcsútok ettől különleges, lehet nem olyan, mint lenni szokott, de teljesen egyedi, ilyennel csak Ti dicsekedhettek, még akkor is, ha ez most fájó egy kicsit.

Jó hírem van! Az iskola épülete marad, sőt a tanárok is, és lesz farsang, meg tábor – jöhettek, várunk vissza Benneteket szeretettel!

(Ordas Elza és Tábori Dorka 7.c)

Kedves Ballagó diákok!

Nem is olyan régen még távolinak tűnt ez a nap, de most mégis eljött a búcsúzás pillanata. Egy éve Ti köszöntetek el, az akkori nyolcadikosoktól, idén még ha rendhagyó módon is, de mi szeretnénk elbúcsúzni Tőletek.

Nyolc évvel ezelőtt, mint kis óvodásokból lett iskolások léptétek át az iskola kapuját, majd nemsokára felsősök lettetek. Az együtt töltött hosszú évek emlékei kavarognak bennünk; versenyek erőpróbái, nyári táborok izgalmai. Furcsa belegondolni, hogy szeptemberben már nem itt, velünk kezditek az évet. Biztosan várjátok az új iskola kihívásait és izgalmait, hogy ezeket elmesélhessétek a régi barátaitoknak. Véget ért egy szakasz, de ne búsuljatok, mert kezdődik egy újabb.

A hetedik osztályosok sok sikert kívánnak Nektek az elkövetkezendő célok eléréséhez. A Gábor iskola bármikor visszavár Benneteket. Valósítsátok meg az álmaitokat és mindig emlékezzetek az itt eltöltött vidám 8 évre.

(Tóth Florina Szonja 7.b)

Tisztelt Igazgató néni, Igazgató-helyettes néni, kedves osztályfőnökünk és többi tanárunk!

A 8. osztályos diákok nevében szeretném megköszönni azt a türelmes, kitartó munkát, mellyel korosztályunkat megindították a szellemi fejlődés útján. Változatos éveket töltöttünk el ebben az iskolában, szívesen emlékezünk vissza a közösen eltöltött programokra. Ahogy fejlődtünk fizikailag és szellemileg, egyre jobb kapcsolatba kerültünk a felnőtt tanárokkal, valamint társainkkal. Rengeteg közös élményben volt részünk, melyekre nyilván szívesen fogunk visszaemlékezni a későbbiekben is. Szívesen jártunk ebbe az iskolába, kedveltük és kedveljük tanárainkat, valamint iskolatársainkat. Utolsó évünk végét sajnos beárnyékolta a Covid-vírus által okozott járvány, mely hatására az utolsó két-három hónapot egymástól távol, elszigetelve kellett töltenünk. A tanulás, számonkérés online módon történt, mely számunkra szokatlan, új kihívásokat jelentett. A legtöbben megfelelően alkalmazkodtunk ehhez az új rendszerhez, mind tanár, mind diák szinten. Ennek köszönhetően az év során elsajátítandó tudásanyagról nem maradtunk le, az előírt tananyagot elsajátítottuk. Itt kell köszönetet mondani a szülőknek is, akik az online oktatás technikai feltételeit biztosították, és segítettek is, ha kellett. Ezúton szeretnék a 8.a osztályos tanulók nevében az iskola vezetése, a tanárok és a szülők felé köszönetet mondani, hogy tanulásunkat az évek során minden körülmények között elősegítették, türelmesek és megértők voltak velünk szemben akkor is, mikor nehézségeink voltak. Mindenkinek jó egészséget és további munkasikereket kívánok mind a tanítás és mind a tanulás terén.

(Ács Máté 8.a)

Kedves 8.a!

Én még élénken emlékszem arra, mikor 4 évvel ezelőtt elkezdtük együtt az 5. osztályt, és az első osztályfőnöki órán ott ültetek velem szemben, megszeppent tekintetekkel, izgalmatokat próbáltátok leplezni, láttam rajtatok a bizonytalanságot, tartottatok az újtól, az ismeretlentől. Akkor azt mondtam nektek, hogy az együtt töltött időnk olyan lesz majd, mint egy társasjáték, ahol szükség van szabályokra, amiket mindenki betart, hogy jól működjön minden; együttműködésre, hogy sikeresek legyetek; egymás elfogadására, hogy mindenki játszhasson a csapatban és vidámságra, hogy jól érezzük magunkat. Aztán ahogy teltek a percek, az órák, a napok és a hónapok, úgy lettetek egyre felszabadultabbak, néhányszor talán kicsit túlságosan is. Megvívtátok a magatok kis csatáit egymással, tanárokkal és velem is. Az évek bebizonyították, hogy semmi nem megy zökkenőmentesen. Voltak konfliktusaitok, gyakran éreztétek magatokat megbántva, sokszor éreztétek úgy, hogy igazságtalanság történt veletek, de valahogy szinte minden problémán sikerült felemelkednetek, túllépnetek. Voltak osztálytársak, akik elmentek, és sajnáltátok, voltak újak, akiknek viszont nagyon örültetek, mert új barátokra leltetek bennük. Az újak beilleszkedtek, nélkülük már elképzelhetetlen lenne az osztály. Így erősödtetek, formálódtatok lelkileg az évek alatt. A ceruza, amit órákon használtatok is volt, hogy tűhegyes volt és szépen írt, de volt, hogy kitört a hegye, tompává vált, hegyezni kellett, de valahogy mindig írtatok vele. Ha más nem, kértetek egymástól. Ti is ilyenek voltatok. Néha gyönyörűen dolgoztatok,

néha tompán, megtörten, de mindig volt valaki, aki kisegítsen benneteket. Talán észre se vettétek ezt, de akaratlanul is összekovácsolódtatok. Sokat segítettek ebben a mindennapokon túl a közös élmények: a farsangi mókázások, a suli-bulik, a kirándulások, a mozizások, játszóterezések, karácsonyozások, korizások. Már nem is emlékeztek, hogy mennyit nevettetek az évek alatt. Pedig nagyon sokat. Néha még én is megnevettettelek benneteket ellenállhatatlan humorommal. Azt sajnálom, hogy az utolsó hónapokat nem tölthettük együtt, biztos vagyok benne, hogy még szorosabbá vált volna a kötelék, mely láthatatlanul összeköt titeket. Abban nem vagyok biztos, hogy ha az elmúlt évek tanagyagából kérdezgetnék tőletek, akkor mindenki egyből tudná a választ, abban viszont biztos vagyok, hogy mindenki tud mondani osztálytársat, aki sokat jelent neki, tanárt, aki közel állt hozzá, emléket, amikor remekül érezte magát. Én pedig azt tartom legfontosabbnak, hogy azokat a tanult dolgokat vigyétek magatokkal innen, amit észrevétlenül tanultatok meg az évek alatt: azt, hogy az élet olyan, mint egy társasjáték, ahol szükség van szabályokra, amiket mindenki betart, hogy jól működjön minden; együttműködésre, hogy sikeresek legyetek; egymás elfogadására, hogy mindenki játszhasson a csapatban és vidámságra, hogy jól érezzétek magatokat. Ezt kívánom Nektek útravalóul sok szeretettel!

(Erdős Levente 8.a osztályfőnök)

Búcsúzunk

Egy ember számára az a hely, ahol eltöltött 8 olyan évet, ami egy folyamatos mentális és személyiségi átalakulás volt, igen szívhez tudott nőni. Puszta épület létére oly sokévnyi emléket és élményt szívott magába, hogy mihelyt kilép az illető a hely komfortzónájából, azonnal visszavágyik oda. S ha egy rövid időre vissza is kerül, tüstént megérzi a falakba ragadt emlékeket. Ez az az érzés, ami egyszerre csodálatos, és félelmetes: ugyanis az ember egy kicsit visszakívánkozik, de hiába. A hely, ami olyan sokat tett a tudásunkhoz, világnézetünkhez, személyiségünkhez, az általános iskola, a Gábor suli. Szívhez nőtt minden pontja, minden személye. A tudásom 90%-át az iskolában szereztem, hatalmas az érték, amit a tanárok adtak nekem, nekünk. Köszönöm az összes pedagógusnak, akik tanítottak minket az évek alatt. Az ő hozzáállásuk nélkül sose lenne az az érettségi szintem, ami most van. Minden tanárnak további boldog életet kívánok!

Ez a 8 év a Gábor Iskolában csodálatos volt a tanárok miatt, a barátok miatt, és minden egyébért, ami ezt az iskolát jelenti.

(Révész Márton, 8.b)

Kedves 8.b osztály!

Amikor leültem, hogy megírjam a búcsúztatómat, állandóan az a szó jutott eszembe, hogy furcsa. Furcsa ez az egész helyzet, nem vagytok itt, üres az iskola, furcsa volt az utolsó 3 hónap. Aztán arra gondoltam, hogy lecserélem ezt a szót arra, hogy KÜLÖNLEGES. Hiszen akárhogy is alakult, ez egy különleges nap mindnyájunk életében. Számotokra véget ér egy (remélem) szép, de mindenképpen meghatározó korszaka életeteknek, s egy új szakasza kezdődik. Ez a nap a búcsúzás napja, még ha ilyen különleges módon is. Ahogy végig gondoltam az elmúlt 4 évet, nagyon sok emlék jutott eszembe: a kirándulások, a farsangi előadások, az osztálykarácsonyok, a Kós Károly téri fogászatok vagy akár csak a mindennapjaink… Sokszor gondoskodtatok az óraközi szüneteim irányított eltöltéséről. Nyomozói technikámat Miss Marple, Poirot, Sherlock Holmes és természetesen Ica néni segítségével sikerült már-már tökélyre fejlesztenem. Köszönöm, hogy ha kértem tőletek valami segítséget, mindig készségesek voltatok! Tudjátok, sokszor voltam büszke rátok! Mert van szívetek. Köszönöm, hogy sokszor, legalább az én kedvemért igyekeztetek szerintem rendes, szerintetek nyilván tök uncsi, jó diák módjára viselkedni. Mindnyájan különlegesek vagytok. A szó legjobb értelmében. Kívánom, hogy érjétek el a céljaitokat, de ne feledjétek el, hogy azokért meg kell küzdeni! Legyen hozzá elég erőtök, kitartásotok, bátorságotok és nem utolsó sorban kellő alázatotok!

Sok sikert, boldogságot kívánok

(Patonay Ágnes, 8.b osztályfőnök)

Tisztelt Tanáraink, Vendégeink! Drága Szüleink! Kedves Diáktársaink!

Életem egyik legnagyobb kihívása volt a ballagási beszéd megírása, hiszen nem kis feladat az elmúlt nyolc évet összefoglalni, mert annyi kedves élmény és emlék köt össze minket.

Kedves Tanáraink!

Magam és diáktársaim nevében szeretném megköszönni az irántunk való rengeteg türelmet, támogatást, amit felénk, „energiavámpírok” iránt tanúsítottak, és azt, hogy mindig bizalommal fordulhattunk Önökhöz. Azt mondják, hogy az évek múlásával az emlékek megszépülnek. Így csak remélhetjük, hogy az általunk okozott nehéz napok, bosszúságok a feledés homályába merülnek, ahogy a múlt század egyik legnagyobb slágere is mondja: „Csak a szépre emlékezem”. Köszönjük a sok bátorítást, a versenyekre való felkészítést, és kívánunk legalább olyan jó diákokat, mint mi voltunk!

Drága Szüleink!

Ha nem is tudjuk mindig kimutatni, hálásak vagyunk féltő gondoskodásotokért, támogatásotokért. Sokszor mondják, hogy nem könnyű ma gyereknek lenni, de szülőnek talán még nehezebb. Köszönjük, hogy jóban-rosszban mellettünk voltatok, és kérünk benneteket, hogy továbbra is segítsetek minket az utunkon! Mindig azt halljuk, hogy a kamaszokkal nem könnyű, ehhez kívánunk sok türelmet és kitartást! Én, a „nagy öreg”, szeretnék hozzátok, fiatalabb diáktársaimhoz is szólni. „Az okos más kárán tanul.” Nektek még megvan az esélyetek arra, hogy ne kövessétek el azokat a hibákat, amiket mi esetleg elkövettünk. Kívánom, hogy a „letöltendő” időt minél hasznosabban tudjátok felhasználni! Sikerekben gazdag éveket kívánunk! Sosem fogunk elfelejteni Titeket. Végül, de nem utolsó sorban, végzős társaimhoz szólok. Útjaink most elválnak, de remélhetőleg nem örökre, és köszönhetően a 21. század technikai csodáinak, akár „másodperc alapú” kapcsolatban is maradhatunk, és lájkolhatjuk egymás sikereit. Mindannyiunknak csak kívánni tudom, hogy a középiskolai tanulmányaink és a jövőbeli sikereink kivívják mások mosolygós „emoji”-ait, azaz elismeréseit!

Végezetül egy Váci Mihály idézettel szeretnék elbúcsúzni:

„Nem elég jóra vágyni: a jót akarni kell!
És nem elég akarni: de tenni, tenni kell!”

(Baranyi Krisztián 8.c)

Kedves 8.c osztály!

Az idei búcsúzásra azt a feladatot adtuk magunknak, hogy minden osztályfőnök szóljon néhány szót osztályához.

Ez nem is egyszerű. Nekem különösen érdekes feladat, hiszen hivatalosan, élőben összesen másfél hónapig voltam az osztályfőnökötök.

Persze ötödikes korotok óta tanítalak benneteket, egy kicsit mindig ott voltam mögöttetek, mellettetek mintegy osztályfőnök helyetteseként.

Amikor 5.-esek lettetek, azt mondtam, ez az osztály lesz a jutalomjátékom: sok értelmes, okos gyerek, sokan szeretnek közülük olvasni, komolyan veszik a tanulást – jó lesz velük dolgozni.

Ugyanakkor mindenki erős, nem könnyű, gyakorta önfejű, konok, gyakran keményen véleményt formáló, lázadó személyiség.

Ez nagy kihívás.

De én szeretem a kihívásokat. A feladat nem volt egyszerű. Emberekről, emberekhez beszélni úgy, hogy az valóban mindegyikükhöz szóljon – szinte lehetetlen.

Hiszen mindannyian különböző egyéniségek vagytok, s így különböző nyelven beszéltek.

Egyik kedvenc szerzőm, Hervai Gizella írja:

„ Milyen gyönyörű: szólni lehet és kiszámíthatatlan, hogy mit válaszolnak.

És megtörténhetik: társra is találhatunk, csak meg kell találnunk az ő egyetlen, soha meg nem ismételhető nyelvét.

Csak meg kell ismernünk, a föld rétegein át haladva, a történelem korszakain át haladva, eljutva oda, ahol ő csak ő, ahol ő a teljes világegyetem, és megszólítani.

Megtalálni azt a szót, amit ő keresett, de nem talált, amire szüksége van…”

Meggyőződésem, hogy az esetek többségében sikerült megtalálnunk azt a szót, amire szükségetek volt ahhoz, hogy a lehető legjobban teljesítsetek, s közben még jól is érezzétek magatokat.

Én mindig jól éreztem magam veletek. Sikerült mindig együttműködnünk, talán hosszabb távra is elraktároztatok néhány fontos gondolatot.

Remélem, hogy a beszélgetéseinkben megfogalmazódott normák, elvek a későbbiekben is eszetekbe jutnak, segítenek az élet útvesztőiben mindig a jó oldalon maradnotok.

Sajnálom, hogy az utolsó közös élményeink, a már majdnem felnőtt beszélgetéseink elmaradtak. Ezek bepótolhatatlanok, de remélem lesz még alkalmunk beszélgetni, például, amikor beszámoltok életetek alakulásáról.

Kívánom nektek, hogy a továbbiakban is hasonló vagy még nagyobb sikereket érjetek el, de mindenek előtt kívánom, hogy boldog kiegyensúlyozott életet éljetek.

Útravalóul Feleki László szavaival búcsúzom Tőletek:

„ Az is régi igazság, hogy bármit csak jól érdemes csinálni, mert különben az a kellemetlen érzés fogja el az embert, hogy tulajdonképpen nincs sok értelme az életének. Valamit tökéletesen csinálni lehetetlenség, de jobban mindig lehet.”

Enyedi Sándor: Elhajóznék

Olyan sokszor hív a távol
Csábítóan valahol
Egy új világ egy jobb talán
És a vágy messze száll.

Elrepülnék szelek szárnyán
Mint az égen a madár
De egy érzés visszavár
S bárhol élnék, megtalál

Szólít engem hív a tenger
Repülnék az égen fenn.
De fogva tart egy érzelem
És e nélkül nem létezem

Elhajóznék, messze szállnék
De nálad nélkül visszatérnék
Ha egy ölelésért vágyakoznék
Nálad újra megpihennék.

(elénekelte: Horváth Dalma)

Tudod-e mit jelent?

„…Ballagás…”

A ballagás egy ünnepség, melyre az általános iskola vagy a középiskola utolsó évfolyamának elvégzésekor kerül sor a tanulók körében, az érettségi előtt álló diákok esetében májusban, az általános iskolás végzősöknél pedig júniusban.

A kifejezés a latin valentas (búcsúzó) szóból származik.

Magyarországon a szokás Selmecbányáról indult el az 1870-es években, amikor a helyi erdészeti és bányászati akadémia hallgatói az iskolától való búcsúzásuk gyanánt a Ballag már a vén diák… kezdetű dalt énekelték el.

Hamarosan az egész országra átterjedt e hagyomány, a 20. századra már teljesen megszokott lett. Az 1920-as évektől már az Elmegyek, elmegyek… kezdetű magyar népdalt énekelték az ünnepségen, illetve tanáraiknak szerenádot adtak a végzős évfolyam diákjai a ballagást megelőző éjszakán.

A ballagás napján a tanulók az iskola folyosóin vonulnak végig, a zászlóvivőt vagy az osztályfőnököt követve. Vállukon tarisznya függ, melybe pogácsa, só, föld, aprópénz, valamint az intézmény fényképe kerül, rendszerint az alsóbb éves diákok jóvoltából.

A pogácsa a mindennapi betevőt jelképezi, földet azért raknak bele, hogy bárhol gyökeret tudjatok ereszteni, pénzérmét pedig azért, hogy soha ne kelljen szűkölködni. Só azért kerül a tarisznyába, hogy az életetek soha ne legyen szürke, ízetlen.

A szülők, hozzátartozók virággal vagy egyéb ajándéktárggyal köszöntik ballagó gyermeküket, családtagjukat.

Az iskolai ünnepség során az osztály egyes tagjai felidézik az elmúlt évek emlékezetes pillanatait, a tanárok jó tanácsokkal látják el a búcsúzó diákokat. Az eseményt követően a szülők gyakran családi összejövetelt rendeznek, mely legtöbbször egy ünnepi ebéd vagy vacsora szokott lenni.

A ballagás szimbolikus jelentéssel is bír: a végzősök nemcsak az iskolájuktól, hanem eddigi életüktől is búcsút vesznek, hiszen egy korszak lezárásaként tekinthetünk rá, mely után új élet vár rájuk.

Összegyűjtögette: Fodorné Balla Mária

A 8.a osztály búcsúgondolatai

„Azért szerettem ide járni, mert az osztály közösség nagyon jó. Emellett a tanároknak jó humoruk van. Nagyon segítőkészek és bolondosak. A felvételire sokat segítettek, hogy minél jobban sikerüljön. Nagyon sok olyan dolgot tanulhattunk, amit a következő éveinkben hasznosítani tudunk majd.”

„Jó élmény volt az iskolába járni. A legjobb órák azok voltak, amikor a tanárokkal beszélgettünk. Jók voltak a kirándulások és a napközik is, amikor kártyáztunk, nevettünk. Sok mindent tanultam meg ebben a suliban.”

„A kezdeti nézeteltérések szerencsére megszűntek, most már elmondható, hogy egy igen jó, mondhatni baráti kapcsolat alakult ki köztünk az osztályban. Nagyon kedveltem a nyári táborokat is, ahol felszabadultan építhettük a csapaszellemet. Tanáraimat mind szakmai, mind emberi szempontból tisztelem. Köszönettel tartozom nekik.”

„Jó emlékeim vannak arról, amikor elmentünk az osztállyal békát menteni, focizni a Bozsik-programban, kirándulni, de legjobbak a farsangi bulik voltak. Köszönöm minden tanáromnak, hogy a rossz helyett a jó útra tereltek, és ígérem, hogy a középiskolában sem felejtem el őket!”

„A 8 év alatt olyan sok jó élmény ért, hogy azt szavakban nem is tudom kifejezni. A Luca-napi vásár, a farsangi táncok, a békamentések, a virágültetések, a délutáni filmezések, a mozizások, a sportnapok. Ilyenkor mindig örömmel mentem az iskolába, és ezekre mindig örömmel fogok visszaemlékezni.”

„Az osztálykirándulások nagyon jók voltak alsóban és felsőben is, mindig jól szórakoztunk. Napköziben sokat kézműveskedtünk és beszélgettünk. Nagyon szerettem a tanárokat, főként osztályfőnökünket, Levente bácsit és napközis tanárunkat, Kriszta nénit. Köszönöm nekik, hogy mindenben segítettek!”

„Egy jó suliba kerültem, ahová gyorsan be tudtam illeszkedni. Nagyon tetszett az osztály összetartása. Bár voltak nehéz napjaink, de mindig voltak olyan osztálytársak, akik felvidítottak, megnevettettek. Nagyon megszerettem ezt az osztályt, és nem fogom őket elfelejteni!”

A 8.b osztály búcsúgondolatai

„Először azt hittem, hogy ez egy normális, unalmas osztály, aztán kiderült, hogy nagyot tévedtem. Ötödikben szép, kedves gyerekek voltunk, akik szót fogadtak, de hatodiktól elszabadult a pokol. Hát mit is mondjak, erősen kamaszodtunk.”

„… az éveim alatt megtanultam a legfontosabb dolgot: küzdeni, kitartani és boldognak lenni, és hogy mi az igaz barátság.”

„A mi ’megmentőnk’, Ági néni, aki mindig próbálta nekünk a legjobbat adni. Akinek akkora szíve van, hogy mindig leszúrta a fiúkat, ha valami rosszat csináltak és utána ugyanúgy folytatta, mintha nem történt volna semmi, bár a szíve mélyén szerintem tudta, hogy újra csinálni fognak valami hülyeséget.”

„…első tanítási napon, az első matek órán hátra fordultam egy azóta is kedves barátnőmhöz, és megkérdeztem, hogy leszel-e a barátnőm?”

„A felső osztályt imádtam. Az osztály 90%-a egy hatalmas változáson ment keresztül.”

„Rengeteg tapasztalatot, tudást és barátot szereztem az évek alatt… Lehet, hogy az osztályom nem volt a legjobb, de attól még felejthetetlen napokat adott nekem. Remélem, majd még találkozhatok velük! Az utolsó pár év nagyon jó volt velük.”

„A suli által megszervezett programokhoz is van jó emlékem. Kifejezetten tetszettek a suli-bulik, illetve a farsangok változatossága.”

„Kár, hogy a járvány miatt az utolsó tanévet nem tudtuk a hagyományoknak megfelelően befejezni….Az iskolai élet számomra nagyon hullámzó volt…… Évek múlva valószínű sok mindent másként fogok látni.”

„A legjobb rész az, amikor semmi baj nem volt.”

„Először is ott kezdeném, hogy 6.-ban jöttem ebbe az iskolába/ osztályba. Az első évem remek volt itt, és a másik kettő egyre és egyre jobb. Nagyon szerettem ide járni, minden napot élveztem, és boldogan, örömmel gondolok vissza rájuk.”

„A hely, ami olyannyira sokat tett a tudásunkhoz, világnézetünkhez, személyes történetünkhez az általános iskola, az én esetemben pedig a Gábor suli. Szívhez nőtt minden pontja, minden személlyel. Köszönöm az összes tanárnak, aki tanított engem az évek alatt! Az ő komoly hozzáállásuk nélkül sose lenne az az érettségi szintem, ami most van. Ez a 8 év a Gábor Iskolában csodálatos volt a tanárok miatt, de az a csodálatos baráti kör miatt és azon kívül is.”

„A legelső felsős farsangon szuperhősök voltunk. A lányokkal nehezen kitaláltuk a táncot, és azt hittük könnyű lesz betanítani a fiúknak, de az katasztrofálisan ment….A tavalyi osztálykirándulás volt a legviccesebb. Hegyet másztunk, az időjárás miatt kicsit csúszós volt, ezért elég sokan elestek. A napköziben az ablak felőli padsor utolsó kettő padja volt a ’szent helyünk’.”

„Az élményeim közé sorolnám azt a rengeteg hülyeséget és nevetést, amit ott tapasztaltam és csináltam. A tanár nézése a folyosó végén lévő lépcsőnél állva …. Rengeteg barátom lett, vagy csak ismerős, de a tanárok is mind nagyon jó fejek voltak és karakteresek.”

„A nyolcadik volt a legnehezebb év. Sok nehéz nap volt. ...De így a második félévre elkezdtem sajnálni, hogy vége lesz.”

„A legnagyobb élményem talán az volt, amikor az egész osztállyal elmentünk egy kalandparkba egész napra, ebédre pizza volt. Gokartoztunk, trambulinoztunk, másztunk fáról-fára.”

„Szerintem elárulhatom, hogy mindnyájunknak volt olyan rémálma, amiben Ica néni kihúzza a kártyáját, ami azt jelentette, hogy ő felel. Vagy esetleg elhangzott Zoli bácsi ’Hát ez sajnos kapa’ mondata. Egyes esetekből vicces könyvek készülhetnének, ilyen címekkel: ’8.b és a magától kijött emelet ötös ajtó’; ’Az összetört kuka története’ vagy esetleg ’Hogyan lett májkrémes a tábla’?

A 8.c osztály búcsúgondolatai

„Köszönetet szeretnék mondani az összes tanáromnak és osztálytársamnak. Külön köszönetet szeretnék mondani a volt osztályfőnökömnek, Éva néninek, amiért mindig segített megoldani a problémákat, legyen az akár lelki probléma is. Ezen kívül köszönöm neki azt, hogy jó osztálykirándulásokat szervezett, és bevállalt minket két napra is. Köszönetet szeretnék mondani az új osztályfőnökömnek, aki mikor még nem volt osztályfőnök is figyelemmel kísérte osztályom ügyeit. Ezen kívül köszönöm neki azt, hogy mindig megadta a javítás lehetőségét!”

„Szerettem az osztályomat is. Kicsit szeleburdiak voltunk, de egy jó osztály. Hiányozni fogtok! Kár, hogy ez a 4 év most lezárul, rossz belegondolni, hogy életünknek ezen szakasza véget ér. Köszönjük mindenkinek, és sok sikert kívánunk tanárainknak és diáktársainknak az elkövetkezendő évekre!

’Találkozás és búcsúzás az élet, annyi csak, valaki jön, valaki megy, s az emlék megmarad.’”

„Szeretnék sok sikert kívánni osztálytársaimnak a középiskolás éveihez, a tanároknak pedig kitartást kívánok az új diákokhoz az elkövetkező években! Örülök, hogy az osztály része lehettem! Külön köszönettel fordulok Erzsi nénihez, aki felé mindig úgy fordulhattam, mint második anyukámhoz.”

„Életem nagyobbik részében jártam ebbe az iskolába, mint nem. Emiatt biztos fura lesz egy kicsit az új környezet, ennek ellenére izgatottan várom ezt a változást. De a Gábor iskolára mindig emlékezni fogok, bárhová is megyek.”

„Most itt ülök e gép előtt, írom ezt a monológot, s figyelve minden szavamra, elhagyom ezt az iskolát, már félig meg is van, azonban valami visszatart, talán a

barátok. Az is lehet, hogy csak félek. Félek, hogy milyen lesz fejest ugrani az újba, hisz ott bárki lehetek. Az is lehet, hogy teljesen megváltozom, vagy ugyanolyan maradok, vagy az is lehet, hogy eddig nem önmagam voltam. Ez az a rejtély, amit csak később tudok meg. Ha ezt nem is tudom, egyvalamit biztosan. Mégpedig azt, hogy nehéz lesz itt hagyni ezt az osztályt, ezt az iskolát. Hisz ha belegondolunk, itt lettem félős kisgyerekből egy mondhatni érett tini, és persze tudom, még sok hibát fogok elkövetni, amik miatt csak erősebb leszek, azonban már nem a mostani, másodlagos családom mellett."

„Mint minden nyolcadikos, jövőre már én is egy új iskolában fogok tanulni. Nem fogom ismerni a tanáraimat, osztálytársaimat, ismeretlen lesz a környezet. Nagyon szeretném megköszönni Nektek az itt eltöltött éveket, mert nagyon jól éreztem magam!"

„Most mondhatnék klisés szövegeket, hogy mennyire szerettem az osztályom, de ez szükségtelen. Búcsút szeretnék mondani, és megköszönni minden tanárunk munkáját!"

„Köszönjük tanárainknak a kitartás és a küzdelmet! Köszönjük, hogy amikor kellett, szigorúak voltak, máskor meg elnézőek velünk. Maradandót alkottak, hisz a bennük felhalmozott tudás most 20 másik emberben él tovább. Osztálytársaimmal a közösen eltöltött idő közelebb hozott minket egymáshoz, és valószínűleg az általános iskola után is sokan tartjuk majd a kapcsolatot. Szeretném megköszönni azoknak, akik segítettek, ha bajban voltunk, ha csínytevéseket követtünk el, ha rossz kedvünk volt. Köszönöm az együtt töltött éveket!"

„Imádtam az iskolai táborokat, minden egyes tábor egy életre szóló élmény volt. Nagyon szerencsésnek érzem magam, hogy itt tanulhattam."

„Itt állok egy új kapu előtt, félig még az előző ajtóban csodálkozva. Nem merem még kinyitni, félek, hogy elveszítenék mindent. A tanárok figyelemmel kísérhették, ahogy szeleburdi kislánykából egy gondolkodásra képes nagylánnyá cseperedtem. Sokat változtam ez alatt a nyolc év alatt. Összevesztem és kibéküljem

sok emberrel. Örökre szóló barátságok lesznek-e? Szeretném, ha maradnának, hisz mondhatom azt, hogy jelenlegi életem nagy részét ebben az épületben töltöttem.„

„Ebben az épületben sok minden történt velem. Voltam minden. Sok tapasztalatot szereztem. Voltam fent és voltam lent. Körültekintőbb lettem. Köszönöm az összes embernek az épületben, akivel valaha is legalább egy szót váltottam, hisz minden perc egy élmény volt. Akit valamikor megbántottam, attól bocsánatot szeretnék kérni."

„Itt kaptam szárnyakat, és ez nagyon fontos, mert szárnyak nélkül nem lehet repülni."

„Régóta vártuk már ezt a mai napot, de mégsem. Régóta vártuk, hogy hátra hagyjuk a gyermekkor iskoláját, tovább lépkedjünk az úton a felnőtté válás felé. Nagy izgalommal várjuk az új élményeket, barátokat. A másik felünk mégsem várja, mivel búcsút kell vennünk tanárainktól, iskolatársainktól, az őrült és kevésbé őrült osztálytársainktól, ettől a családias, barátságos kis iskolától. Hiányozni fognak a nagy nevetések, leckeírások, a szünetekben való ökörködések. Köszönjük azoknak a tanároknak, akik hozzájárultak személyiségünk fejlődéséhez, gondolunk majd rájuk, ha helytállunk egy-egy nehéz helyzetben. Öleljük majd meg minden nap a szüleinket, hisz ők ültették el bennünk a meséket, formálták őket eszmékké, és ők adták kezünkbe a szeretetünket, amivel beragyoghatjuk a világot."

„Nagyon szép éveket tudhatok magam mögött. A társaimnak köszönöm, hogy együtt lógtunk, szenvedtünk néha az órákon, suli után pedig elmentünk focizni vagy kajálni. Néhány tanárt külön megillet a köszönet, hogy a karantén alatt megkíméltek minket a sok munkától."

„Soha nem feledjük el, hogy a Gábor iskola tanulói lehettünk. Furcsa érzés lesz, hogy a nyári szünet után nem térünk vissza a jól megszokott környezetünkbe, mint eddig minden szeptemberben.”

„Az iskola sokmindenre megtanított. Bízzak abban, amit csinálok, és ne álljak meg, bárki bármit mond! Bárcsak örökre általános iskolás lehetnék!”

„Így visszanézve tudom, hogy minden tanár szeretett minket, és a legjobbat akarta, még akkor is, ha az adott pillanatban nem úgy tűnt.”

„Vártam, hogy elballagjunk, de az élet közbeszólt. Elvett ugyan valamit, ami lezárta volna ezt a sok együtt töltött évet, de az emlékeimet, és azt, amit ez a suli adott, nem tudta.”

JUST DO
BROOKLYN

MALEV

ALGIDA